

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dnia 05. 12. 2007 r.

RKT – 61 – 16/07/AD

DECYZJA Nr RKT - 61 /2007

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939),

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Franciszkowi G., Piotrowi G. i Romanie G., prowadzącym wspólnie działalność gospodarczą w ramach spółki o nazwie „GRZ” Spółka Cywilna Franciszek G., Romana G., Piotr G. w Rudzie Śląskiej, ul. (...), na podstawie art. 26 ust. 1 o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za naruszające zbiorowe interesy konsumentów** niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **praktyki** polegające na stosowaniu w umowach o świadczenie usług edukacyjnych z konsumentami następujących postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.):

1. *„Nie uiszczenie opłaty określonej w § 5.1. w sposób i w terminie określonym w § 5.2. lub § 5.3. powodować będzie rozwiązanie z Przyjmującym usługę niniejszej umowy oraz rodzic będzie po stronie Przyjmującego usługę konieczność dokonania w terminie 7 dni od daty rozwiązania umowy opłaty za przedmiot umowy, w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą określoną w § 5.1., a łączną kwotą opłat uiszczonych przez Przyjmującego usługę, określonych w § 5.3”.*
2. *„Odstąpienie przez Przyjmującego usługę od umowy nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia na rzecz Świadczącego usługę należności finansowych określonych w § 5 niniejszej umowy”.*
3. *„Przyjmujący usługę oświadcza, że na podstawie art. 777 k.p.c. poddaje się egzekucji do wysokości kwoty (1584) zł z tytułu wykonywania przez Świadczącego usługę przedmiotu niniejszej umowy”.*
4. *„Sądem właściwym dla spraw związanych z niniejszą umową jest Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej”*

i nakazuje się zaniechanie ich stosowania.

II Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na Franciszka G., Piotra G. i Romanę G., prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w ramach spółki o nazwie „GRZ” Spółka Cywilna Franciszek G., Romana G., Piotr G. w Rudzie Śląskiej, ul. (...), solidarnie karę pieniężną w wysokości 1 500 (słownie: tysiąca pięciuset złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I 1 - 4 sentencji niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów solidarnie obciąża się Franciszka G., Piotra G. i Romanę G., prowadzących wspólnie działalność gospodarczą w ramach spółki o nazwie „GRZ” Spółka Cywilna Franciszek G., Romana G., Piotr G. w Rudzie Śląskiej, ul. (...), kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tych przedsiębiorców solidarnie do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 73 zł (słownie: siedemdziesięciu trzech złotych).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także Prezesem Urzędu) przeprowadzono postępowanie wyjaśniające (RKT-403-07/07/AD) w sprawie działalności Franciszka G., Romany G. i Piotra G. (zwanymi dalej także przedsiębiorcami), w toku którego powzięto podejrzenie, że mogą oni stosować praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów polegające na posługiwaniu się w umowach z konsumentami klauzulami uznanymi za abuzywne i wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (zwanego dalej także rejestrem) prowadzonego przez Prezesa Urzędu. W związku z poczynionymi wstępnymi ustaleniami konieczne stało się wszczęcie niniejszego postępowania, co uczyniono Postanowieniem nr 1 z dnia 14. 06. 2007r. (dowód: karta nr 1). W toku przedmiotowego postępowania przedsiębiorcy nie ustosunkowali się do postawionych im zarzutów, a jedynie przedłożyli dokumenty obejmujące informacje na temat osiągniętych przez nich w 2006r. przychodów (dowód: karty nr 72 - 79). Pismem z dnia 13. 11. 2007r. (dowód: karta nr 81) zawiadomiono o zakończeniu zbierania materiału dowodowego. W wyznaczonym terminie przedsiębiorcy *skorzystali / nie skorzystali* z przysługującego im prawa zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym. W tych okolicznościach sprawy możliwe stało się zakończenie niniejszego postępowania i wydanie decyzji kończącej ją.

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Franciszek G. prowadzi działalność gospodarczą w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta Bielsko – Biała pod numerem (...) (dowód: karta nr 8). Romana G. prowadzi działalność na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta Ruda Śląska pod numerem (...) (dowód: karta nr 7), a Piotr G. na podstawie wpisu do tej samej ewidencji pod numerem (...) (dowód: karta nr 9). Wszyscy ww. przedsiębiorcy działają wspólnie w ramach spółki cywilnej o nazwie „GRZ” Spółka Cywilna Franciszek G., Romana G., Piotr G. (dowód: karty nr 10 – 12). Przedsiębiorcy świadczą na rzecz konsumentów usługi edukacyjne w ramach kursów przygotowujących do egzaminów eksternistycznych z zakresu liceum ogólnokształcącego. Przy zawieraniu umów w zakresie świadczenia ww. usług edukacyjnych przedsiębiorcy wykorzystują wzór „Umowy o świadczenie usługi kształcenia” (dowód: karta nr 16, zwanej dalej także umową) oraz „Ogólne warunki świadczenia usługi kształcenia przez S.C. „GRZ” F. G., P. G., R. G. prowadzącą Centrum Kształcenia Kursowego „Roma” (dowód: karta nr 17, zwane dalej także ogólnymi warunkami). Konsumentami składają również podania, a także oświadczenia i wnioski przyjmującego usługę Centrum Kształcenia Kursowego „Roma” (dowód: karty nr 15, 18 – 19, 22 - 23, 26 - 27, 30 - 31, 34, 38, 40, 42, 45 - 47). W toku niniejszego postępowania zgromadzono umowy faktycznie zawarte z konsumentami (dowód: karty nr 20, 24, 28, 32, 39, 44, 49), których zapisy są identyczne z regulacjami wynikającymi z ww. wzorców umownych.

W ramach prowadzonych czynności ustalono, że § 6 ust. 1 umów faktycznie zawartych zawiera następującą regulację: „*Nie uiszczenie opłaty określonej w § 5.1. w sposób i w terminie określonym w § 5.2. lub § 5.3. powodować będzie rozwiązanie z Przyjmującym usługę niniejszej umowy oraz rodzić będzie po stronie Przyjmującego usługę konieczność dokonania w terminie 7 dni od daty rozwiązania umowy opłaty za przedmiot umowy, w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą określoną w § 5.1., a łączną kwotą opłat uiszczonych przez Przyjmującego usługę, określonych w § 5.3*”.

§ 7 umów stanowi, że „*Odstąpienie przez Przyjmującego usługę od umowy nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia na rzecz Świadczącego usługę należności finansowych określonych w § 5 niniejszej umowy*”.

Te same dokumenty w § 8 stanowią, że „*Przyjmujący usługę oświadcza, że na podstawie art. 777 k.p.c. poddaje się egzekucji do wysokości kwoty (1584) zł z tytułu wykonywania przez Świadczącego usługę przedmiotu niniejszej umowy*”. Dodać należy, że oświadczenie i wniosek przyjmującego usługę w pkt. 3 zawiera następującą regulację: „*Przyjmujący usługę oświadcza, iż jako dłużnik Świadczącego usługę, na podstawie art. 777 k.p.c. poddaje się egzekucji świadczeń do kwoty 1584 zł słownie TYSIĄC PIĘĆSET OSIEMDZIESIĄT CZTERY ZŁOTYCH w przypadku nie dokonania przez niego opłaty kwoty określonej w pkt 1 niniejszego wniosku oraz w § 5 Umowy o świadczeniu usługi kształcenia*”.

Stosownie do § 10 badanych umów „*Sądem właściwym dla spraw związanych z niniejszą umową jest Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej*”.

Wysokość osiągniętych przez przedsiębiorców przychodów ustalono na podstawie przesłanych przez nich zeznań podatkowych dotyczących 2006r. (dowód: karty nr 72 - 79).

Prezes Urzędu zważył, co następuje.

Przesłanką wstępną, która musi zostać ustalona w toku postępowania prowadzonego na podstawie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest to, czy doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. Zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może podejmować działania wyłącznie w interesie publicznym, działania podejmowane w tym trybie służą ochronie interesu ogólnospołecznego. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów znajduje zastosowanie tylko wówczas, gdy zagrożony lub naruszony zostaje interes publiczny polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. Zasadniczo przyjmuje się, że do naruszenia interesu publicznego dochodzi wówczas, gdy skutki działań sprzecznych z przepisami przywołanej ustawy godzą w szerszy krąg uczestników rynku. W niniejszej sprawie przesłanka ta została spełniona. Postępowanie przeciwko przedsiębiorcom zostało wszczęte w związku z podejrzeniem podejmowania przez nich praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, co może stanowić naruszenie art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z art. 24 ust. 1 tej ustawy stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest zakazane. W art. 24 ust. 2 ww. ustawy wskazano, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorców, a w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w Kodeksie postępowania cywilnego (zwanym dalej także Kpc).

Aby doszło do naruszenia ww. przepisu prawa muszą zostać spełnione następujące przesłanki:

- zachowanie przedsiębiorcy musi być bezprawne i
- musi ono godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Pierwsza z wymienionych przesłanek zostaje spełniona, gdy przedsiębiorcy podejmują działania sprzeczne z prawem tj. zakazane ustawą lub, gdy nie dopełniają ciążącego na nich obowiązku. Przykład takiego zachowania może stanowić posługiwanie się w obrocie konsumenckim postanowieniami umownymi uznanymi przez sąd, zasadniczo przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej także SOKiK) za niedozwolone i wpisany do prowadzonego przez Prezesa Urzędu rejestru. Druga z przesłanek jest spełniona, gdy dane działanie lub zaniechanie przedsiębiorców godzi w interesy konsumentów, jako zbiorowości. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w odniesieniu do konsumentów chroni bowiem interesy nieograniczonej liczby podmiotów, których nie da się zidentyfikować, interesy konsumentów, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym.

Zauważyć należy, że Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych bez względu na to, czy postanowienie uznane przez SOKiK za abuzywne było stosowane przez przedsiębiorcę, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, czy też przez inny podmiot. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 02. 12. 2005r. (sygn. akt VI ACa 760/05) wskazał, że zgodnie z art. 23 a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. j. Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez ten podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Sąd Apelacyjny w Warszawie orzekł, że naruszenie interesów konsumentów może nastąpić w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne wpisane do rejestru, przy czym wpis do rejestru związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. Podobne twierdzenie Sąd Apelacyjny zawarł we wcześniejszym wyroku, tj. w orzeczeniu z dnia 29. 09. 2005r. (sygn. akt VI ACa 381/05), gdzie przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 19. 12. 2003r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25), wskazał, że wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ Kpc, od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Zgodnie ze stanowiskiem SOKiK wyrażonym w wyroku z dnia 25. 05. 2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04), dla uznania, iż określona klauzula jest niedozwoloną postanowieniem umownym wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame. Trafność przedmiotowego rozstrzygnięcia SOKiK potwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26. 04. 2006r. (sygn. akt VI ACa 1220/05). Stanowisko, zgodnie z którym stosowanie postanowień wzorców umowy o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem SOKiK i wpisanych do rejestru może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, potwierdził Sąd Najwyższy z uchwale z dnia 13. 07. 2006r. (sygn. III SZP 03/06). Pomimo, iż ww. orzeczenia sądów były wydane na gruncie ówczesnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2000r., to należy je uznać za aktualne także i pod rządami nowej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, która analogicznie reguluje rozważaną kwestię.

Uwzględniając charakter praktyk opisanych w tej decyzji należało stwierdzić, że w rozważanej sprawie przesłanka naruszenia zbiorowych interesów konsumentów została spełniona. Badane praktyki przedsiębiorców, które opisano szczegółowo poniżej, godzą w interesy nie tylko poszczególnych osób, ale przede wszystkim w interesy ogółu konsumentów, całej ich zbiorowości. Niekorzystne skutki prowadzonych przez przedsiębiorców działań mają wpływ na szeroką grupę konsumentów, którzy zawarli z nimi umowy. Stanowią one zagrożenie także dla tych wszystkich konsumentów, którzy potencjalnie mogą stać się kontrahentami przedsiębiorców, przeciwko którym jest prowadzone niniejsze postępowanie. Ich zachowania oddziałują więc lub mogą oddziaływać na nieoznaczoną grupę osób, której skład ulega systematycznym zmianom. Potencjalnie każdy może bowiem zawrzeć umowę w zakresie kształcenia, a jedynym warunkiem jaki konsumenci muszą wypełnić jest złożenie wymaganych dokumentów i dokonanie wpłaty, co naraża szeroką rzeszę podmiotów na niekorzystne konsekwencje wymierzonych przeciwko nim praktyk. Zagadnienie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów nie będzie oddzielnie poruszane przy poszczególnych praktykach wymienionych w punkcie I przedmiotowej decyzji, gdyż we wszystkich przypadkach kwestia ta kształtuje się identycznie, co uzasadnia odniesienie się do niniejszego problemu łącznie w tym miejscu.

I.

1. W § 6 ust. 1 umów zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentami z wykorzystaniem wzoru umowy zawarto następujące postanowienie: *„Nie uiszczenie opłaty określonej w § 5.1. w sposób i w terminie określonym w § 5.2. lub § 5.3. powodować będzie rozwiązanie z Przyjmującym usługę niniejszej umowy oraz rodzić będzie po stronie Przyjmującego usługę konieczność dokonania w terminie 7 dni od daty rozwiązania umowy opłaty za przedmiot umowy, w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy kwotą określoną w § 5.1., a łączną kwotą opłat uiszczonych przez Przyjmującego usługę, określonych w § 5.3”*. Stosownie do ww. postanowienia konsument, z którym zostaje rozwiązana umowa o kształcenie w trakcie trwania roku szkolnego jest zobowiązany do wniesienia chesnego za okres pozostały do końca umowy, bez względu na termin w jakim ma to miejsce. Konsument musi więc ponieść taki sam koszt, jaki by poniósł, gdyby umowy nie rozwiązano i gdyby nadal pobierał naukę. Konsekwencją powyższego rozwiązania jest to, że bez względu na fakt, w którym miesiącu semestru konsument przerywa naukę, musi on faktycznie zapłacić za cały kurs. Dodać trzeba, że wyłącznie konsument jest zobowiązany do wniesienia opłaty w sytuacji, gdy dochodzi do rozwiązania umowy o kształcenie. Klauzulę taką należy uznać za sprzeczną z art. 385¹ § 1 Kc, który stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób spreczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Powyższe nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały one sformułowane w sposób jednoznaczny. Ww. klauzula narusza również art. 385³ pkt 16 Kc, stosownie do którego niedozwolone są postanowienia, które nakładają wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z zawarcia lub wykonania umowy. Przywołany zapis jest niezgodny także z art. 385³ pkt 17 Kc, który stanowi, że za abuzywne uznaje się postanowienia, które nakładają na konsumenta, który nie wykonał zobowiązania lub odstąpił od umowy, obowiązek zapłaty rażąco wygórowanej kary umownej lub odstępnego. W tym miejscu należy zauważyć, że w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone figuruje kilka postanowień zobowiązujących konsumentów odstępających od umów o kształcenie do wniesienia zapłaty za cały semestr. Są to następujące klauzule wpisane do rejestru odpowiednio pod numerami 395, 815 i 906: *„Zleceniodawca zobowiązuje się uregulować pełną kwotę w całości lub w terminach § 4 bez względu na fakt czy uczęszcza na*

zajęcia, czy z nich zrezygnował”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 12 stycznia 2005r. (sygn. akt XVII Amc 13/04), „*W przypadku rezygnacji przez słuchacza z uczestnictwa w kursie po podpisaniu niniejszej umowy szkoła nie zwraca uiszczonej opłaty za kurs*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 24 maja 2006r. (sygn. akt XVII Amc 87/05), „*W przypadku rezygnacji przez Zlecającego z uczestnictwa w kursie przed zakończeniem umowy kursowej z przyczyn innych niż przypadki losowe (przeprowadzka do innego miejsca zamieszkania oddalonego o ponad 50 km, utrata pracy lub ciężka choroba). Zlecający jest zobowiązany do płatności za całość kursu według umowy w terminach przewidzianych harmonogramem wpłat określonym w umowie*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 9 sierpnia 2006r. (sygn. akt XVII Amc 65/05). Na mocy postanowień wymienionych pod numerami 625, 794, 804 wniesione przez konsumentów opłaty nie podlegały zwrotowi w wypadku rozwiązania umowy. Są to następujące regulacje: „*W przypadku rezygnacji studenta z nauki w trakcie semestru, wpłacone w całości czesne za cały semestr nie podlega zwrotowi*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 20 października 2005r. (sygn. akt XVII Amc 78/05), „*W przypadku rezygnacji przed końcem I semestru słuchaczowi nie przysługuje zwrot nadpłaconej kwoty*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 27 marca 2006r. (sygn. akt XVII Amc 72/05) i „*W przypadku rezygnacji ze studiów w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego i Turystyki w Sopocie lub w przypadku skreślenia z listy studentów z przyczyn regulaminowych wpłacone czesne, za dany semestr i wszystkie poprzednie nie podlega zwrotowi*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 17 maja 2006r. (sygn. akt XVII Amc 9/05). Powyższe wskazuje na to, że za niedopuszczalny należy uznać obowiązek poniesienia kosztów nauki w całym semestrze, w sytuacji, gdy konsument faktycznie z usług nie korzysta. W tym miejscu trzeba też odwołać się do wyroku SOKiK z dnia 01. 03. 2007r. (sygn. akt XVII AmC 12/06), w którym Sąd uznał za niedozwoloną klauzulę, na mocy której słuchacze byli zobowiązani do uregulowania całej kwoty czesnego za semestr, w którym nastąpiło zgłoszenie rezygnacji lub skreślenie. W uzasadnieniu do tego wyroku Sąd orzekł, że postanowienie o tej treści narusza zasadę ekwiwalentności świadczeń stron umowy wzajemnej. Jeśli umowa ulega rozwiązaniu, to konsument nie będzie pobierał nauki, natomiast przedsiębiorca nie będzie świadczyć na jego rzecz żadnych usług. Konsument może zostać zobowiązany do zwrotu poniesionych przez przedsiębiorcę wydatków, które ten poczynił w celu należytego wykonania umowy, do uiszczenia opłaty odpowiadającej dotychczas wykonanym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, można domagać się od niego także naprawienia szkody. Możliwość dochodzenia odszkodowania nie oznacza jednak zdaniem SOKiK możliwości domagania się od konsumenta opłaty stanowiącej równowartość czesnego za cały semestr nauki. Przy ustalaniu odszkodowania należałoby bowiem odliczyć choćby wartość zaoszczędzonego przez uczelnię świadczenia. Stosownie do art. 483 Kc kara umowna ma służyć naprawieniu powstałej szkody, a więc pełni funkcję odszkodowania. Co do zasady jej wysokość nie powinna więc przewyższać wysokości poniesionej straty. W art. 484 ust. 2 Kc przewidziano też możliwość obniżenia zastrzeżonej kary, gdy ta okaże się rażąco wygórowana. Ustalenia w tym zakresie nie są więc ostateczne, a określenie w umowie wysokości kary umownej nie sprzeciwia się możliwości zakwestionowania jej wymiaru. W rozważanym przypadku przedsiębiorcy nakładają na konsumentów obowiązek poniesienia nadmiernie wygórowanych ciężarów. Muszą oni bowiem zapłacić nie tylko za bieżący semestr do końca, ale też za miesiące kolejne. Obowiązek ten zostaje określony we wzorcu umownym, który jest wykorzystywany przy zawieraniu umów, na którego treść konsumenci nie mają wpływu. Przedsiębiorcy zastrzegają na swoją rzecz zapłatę takiej wysokości, jaka należałaby się im, gdyby wykonywali swoje świadczenie, pomimo, iż zostają zwolnieni z ciążących na nich

obowiązków, co jak podniósł SOKiK w ww. wyroku jest niedopuszczalne. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że posługiwanie się klauzulą wskazaną w tym punkcie decyzji, tożsamą z postanowieniami wpisanymi już do rejestru, godzi w interesy konsumentów. Jak wykazano we wcześniejszej części tej decyzji w niniejszym przypadku doszło też do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Na tej podstawie należało stwierdzić, że przedsiębiorcy dopuścili się naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W tych okolicznościach sprawy należało orzec, jak w punkcie I 1 sentencji niniejszej decyzji.

2. Umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami obejmują w § 7 regulację o następującej treści: *„Odstąpienie przez Przyjmującego usługę od umowy nie zwalnia go od obowiązku uiszczenia na rzecz Świadczącego usługę należności finansowych określonych w § 5 niniejszej umowy”*.

Postanowienie to jest zasadniczo podobne do klauzuli opisanej w punkcie poprzednim niniejszej decyzji. Ponadto obejmuje ono też sytuację, w której konsument odstępuje od umowy przed rozpoczęciem nauki, a zatem przed rozpoczęciem świadczenia na jego rzecz usług przez przedsiębiorców. W takich okolicznościach, pomimo, iż przedsiębiorcy zostają zwolnieni z obowiązku wykonania ciężących na nich obowiązków są jednocześnie uprawnieni do pobrania takiej opłaty, jaka należałaby się im, gdyby swoje świadczenie spełnili w całości. W związku z tym postanowienie to należało uznać za niezgodne z art. 385¹ § 1 Kc, jak i z art. 385³ pkt 16 oraz pkt 17 Kc, których treść przywołano powyżej. W tym miejscu należy odwołać się do wyroku SOKiK z dnia 01. 03. 2007r. (sygn. akt XVII AmC 12/06), w którym Sąd ten uznał za niedozwoloną klauzulę, na mocy której słuchacze byli zobowiązani do uregulowania całej kwoty czesnego za semestr. SOKiK zakwestionował zasadność takiego rozwiązania wskazując, że za słuszne i znajdujące oparcie w przepisach Kodeksu cywilnego należy uznać domaganie się jedynie opłat za czynności już wykonane, za nakłady poniesione w celu wykonania danej umowy oraz za ewentualną szkodę. Zważyć trzeba, że kara umowna pełni rolę odszkodowania, a zatem, po ustaleniu ekwiwalentu dla dokonanych przez przedsiębiorcy czynności, wysokość tej kary nie powinna zasadniczo przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Kwestionowana w tym punkcie klauzula jest tożsama z postanowieniem figurującym w rejestrze pod numerem 395, wpisanym na mocy wyroku SOKiK z dnia 12 stycznia 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 13/04), którego treść jest następująca: *„Zleceniodawca zobowiązuje się uregulować pełną kwotę w całości lub w terminach § 4 bez względu na fakt czy uczęszcza na zajęcia, czy z nich zrezygnował”*. W obu przypadkach związanych z umowami o świadczenie usług edukacyjnych zastrzeżono, że konsumenci pomimo odstąpienia od umowy są zobowiązani do wniesienia należnej przedsiębiorcy opłaty.

Posługiwanie się w obrocie konsumenckim klauzulą wpisaną do rejestru stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Aby można było stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów należy również wykazać, że doszło do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, co w niniejszym przypadku uczyniono powyżej. W tych okolicznościach sprawy należało orzec, jak w punkcie I 2 tej decyzji.

3. Umowy o kształcenie zawierają w § 8 następującą regulację: *„Przyjmujący usługę oświadcza, że na podstawie art. 777 k.p.c. poddaje się egzekucji do wysokości kwoty (1584) zł z tytułu wykonywania przez Świadczącego usługę przedmiotu niniejszej umowy”*. Analogiczne unormowanie wynika również z pkt. 3 oświadczenia i wniosku przyjmującego usługę, który stanowi, że *„Przyjmujący usługę oświadcza, iż jako dłużnik Świadczącego usługę, na podstawie art. 777 k.p.c. poddaje się egzekucji świadczeń do kwoty 1584 zł słownie TYSIĄC*

PIĘĆSET OSIEMDZIESIĄT CZTERY ZŁOTYCH w przypadku nie dokonania przez niego opłaty kwoty określonej w pkt 1 niniejszego wniosku oraz w § 5 Umowy o świadczeniu usługi kształcenia”. Nieznaczne różnice pomiędzy zacytowanymi postanowieniami mają charakter wyłącznie redakcyjny, a więc nieistotny przy przeprowadzaniu oceny, czy zapisy te stanowią niedozwolone postanowienia umowne wpisane do rejestru. W obu przypadkach zastrzeżono, że konsumenci zobowiązują się do poddania się egzekucji do wysokości kwoty stanowiącej równowartość całej należności określonej w umowie. Postanowienia te należy powiązać z unormowaniami wynikającymi z § 6 ust. 2 i § 7 umów, w których zastrzeżono obowiązek zapłaty ceny w pełnej wysokości nawet jeśli konkretna umowa o świadczenie usług edukacyjnych uległa rozwiązaniu przed okresem, na jaki została zawarta. Bezwarunkowe zastrzeżenie, że konsument poddaje się egzekucji do wysokości całej ceny powoduje, że przedsiębiorcy będą mogli żądać wpłaty ww. kwoty.

Badana regulacja jest niezgodna z art. 385¹ § 1 Kc. Zapis ten jest równocześnie podobny do klauzuli uznanej przez SOKiK za abuzywną na mocy wyroku z dnia 24 maja 2006r. (XVII AmC 87/05), której treść jest następująca: „*Sluchacz może odstąpić od umowy, jeżeli szkoła nie wywiązuje się ze zobowiązań zawartych w punkcie 2 lub jeżeli Dyrektor szkoły na pisemną, uzasadnioną prośbę słuchacza wyrazi na to zgodę. W innych przypadkach szkole przysługują roszczenia o całość opłaty, o której mowa w punkcie 3*”. We wszystkich porównywanych postanowieniach zawarto unormowania, z których wynika uprawnienie przedsiębiorców do podjęcia kroków mających na celu wyegzekwowanie całej opłaty wymienionej w umowie w sytuacji, gdy umowa ulega rozwiązaniu przed jej całkowitym wykonaniem. W rozważanych zapisach wskazano na uprawnienie przedsiębiorców do dochodzenia całej opłaty, na jaką opiewała umowa, na bezwarunkowe roszczenie, którego zakres nie ulega odpowiedniemu ograniczeniu po zawężeniu zakresu obowiązków przedsiębiorców. Na tej podstawie można było orzec o tym, że porównywane klauzule są tożsame.

W tym miejscu trzeba zauważyć, że w kwestionowanych postanowieniach powołano się na art. 777 § 1 Kpc, który stanowi, że tytułami egzekucyjnymi są:

- 1) orzeczenie sądu prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu, jak również ugoda zawarta przed sądem;
- 1¹) orzeczenie referendarza sądowego prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu,
- 2) wyrok sądu polubownego lub ugoda zawarta przed takim sądem;
- 2¹) ugoda przed mediatorem,
- 3) inne orzeczenia, ugody i akty, które z mocy ustawy podlegają wykonaniu w drodze egzekucji sądowej;
- 4) akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej lub uiszczenia rzeczy oznaczonych co do gatunku, ilościowo w akcie oznaczonych, albo też obowiązek wydania rzeczy indywidualnie oznaczonej, lokalu, nieruchomości lub statku wpisanego do rejestru gdy termin zapłaty, uiszczenia lub wydania jest w akcie wskazany;
- 5) akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji i który obejmuje obowiązek zapłaty sumy pieniężnej do wysokości w akcie wprost określonej albo oznaczonej za pomocą klauzuli waloryzacyjnej, gdy akt określa warunki, które upoważniają wierzyciela do prowadzenia przeciwko dłużnikowi egzekucji na podstawie tego aktu o całość lub część roszczenia, jak również termin, do którego wierzyciel może wystąpić o nadanie temu aktowi klauzuli wykonalności;
- 6) akt notarialny, w którym właściciel nieruchomości albo wierzyciel wierzytelności obciążonych hipoteką, niebędący dłużnikiem osobistym, poddał się egzekucji z obciążonej nieruchomości albo wierzytelności, w celu zaspokojenia wierzyciela hipotecznego, jeżeli

wysokość wierzytelności podlegającej zaspokojeniu jest w akcie określona wprost albo oznaczona za pomocą klauzuli waloryzacyjnej, i gdy akt określa warunki, które upoważniają wierzyciela do prowadzenia egzekucji o część lub całość roszczenia, jak również wskazany jest termin, do którego wierzyciel może wystąpić o nadanie temu aktowi klauzuli wykonalności. Kwestionowana regulacja błędnie określa więc podstawę prawną, z której rzekomo wynika możliwość uznania oświadczenia konsumenta zawartego w pisemnej umowie o kształcenie, w którym poddaje się on egzekucji, za tytuł egzekucyjny. Zastosowanie przywołanego unormowania stwarza pozory, że ww. zastrzeżenie znajduje oparcie w aktualnie obowiązujących przepisach prawa. Zapis ten umożliwi przedsiębiorcom domaganie się zapłaty na ich rzecz całej kwoty wynikającej z umowy. Regulacja ta jest ściśle związana z postanowieniami wymienionymi w punktach I 1 i 2 tej decyzji i służy ona podkreśleniu istnienia obowiązku uiszczenia całej kwoty wymienionej w umowie bez względu na dalsze losy tej umowy i okoliczność, w jakim zakresie jest ona realizowana. W obliczu tego, że w rozważanym przypadku doszło do spełnienia przesłanki naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, a opisana praktyka polega na stosowaniu klauzuli tożsamej z postanowieniem wpisanym do rejestru, należało orzec, że niniejsza praktyka jest niezgodna z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

4. Analiza zgromadzonych umów zawartych z konsumentami wykazała, że w § 10 zawierają one następujące postanowienie: *„Sądem właściwym dla spraw związanych z niniejszą umową jest Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej”*.

Niniejsze postanowienie jest niezgodne z art. 385¹ § 1 Kc i z art. 385³ pkt 23 Kc. Treść przepisu art. 385¹ § 1 Kc przytoczono powyżej. Art. 385³ pkt 23 Kc stanowi natomiast, że za niedozwolone uważa się postanowienia, które wyłączają jurysdykcję sądów polskich lub poddają sprawę pod rozstrzygnięcie sądu polubownego polskiego lub zagranicznego albo innego organu, a także narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy.

Właściwość miejscowa sądu, który jest kompetentny do rozstrzygania sporów cywilnych, została określona w przepisach ustawy Kodeks postępowania cywilnego. Zasadniczo, zgodnie z art. 27 ust. 1 tej ustawy powództwo wytacza się przed sądem właściwym ze względu na miejsce zamieszkania lub siedziby pozwanego. W rozważanej sprawie, stosownie do tego przepisu, gdyby z powództwem występowali przeciwko konsumentowi przedsiębiorcy, musieliby to zrobić przed sądem oznaczonym wedle miejsca zamieszkania konsumenta. Gdyby do sądu wystąpił konsument, musiałby uczynić to przed sądem wyznaczonym według miejsca prowadzenia działalności, miejsca wykonania umowy. Stosownie do art. 34 Kpc w sprawach o ustalenie istnienia umowy, jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jak też o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy można wytoczyć także przed sądem wyznaczonym według miejsca wykonania umowy. Zważyć trzeba, że podstawową właściwością wynikającą z przepisów prawa jest właściwość wyznaczona według miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego.

Kwestionowany zapis umowny stanowi klauzulę abuzywną ze względu na to, że ogranicza stronom możliwość wyboru sądu, który zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego należało uznać za właściwy do rozstrzygnięcia sporu powstałego na tle umowy, co następuje ze szkodą dla konsumentów. Dodatkowo podkreślić należy, że za niezgodne z art. 385³ pkt 23 Kc uznaje się postanowienia, które nie tylko wyłączają właściwość sądu wyznaczonego według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego w ogóle, ale też te, które ograniczają zakres możliwości przewidzianych w tej ustawie, w wyniku czego sytuacja konsumentów ulega pogorszeniu, co ma miejsce w niniejszym przypadku. Zauważyć też trzeba, że przedsiębiorcy świadczą usługi nie tylko w Rudzie Śląskiej, ale również w innych miastach, jak Bielsko – Biała, Gliwice, czy Strzelce Opolskie. Klauzula stosowana przez

przedsiębiorców godzi w konsumentów w ten sposób, że zostaje wyłączona możliwość wytoczenia powództwa przed sądem właściwym ze względu na miejsce zamieszkania konsumentów, a więc w miejscu dla nich najbardziej dogodnym.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone figuruje wiele klauzul, na mocy których uznano za właściwy sąd w konkretnym mieście albo wyznaczony według jednego kryterium, w sposób węższy niż uczyniono to w Kodeksie postępowania cywilnego. Zgodnie z bogatym orzecznictwem SOKiK postanowienia, na mocy których sądem właściwym jest sąd zlokalizowany w miejscu dogodnym wyłącznie dla przedsiębiorcy, ograniczające możliwość wyboru sądu innego niż wymieniony w umowie, są uznawane za niezgodne z prawem. Na potwierdzenie tego należy wskazać szereg klauzul umownych tego typu, które zostały wpisane do rejestru postanowień umownych uznanych za niedozwolone pod numerami 92, 276, 309, 310, 349, 361, 388, 397, 418, 445, 488, 494, 527, 561, 565, 586, 596, 612, 617, 637, 640, 691, 772, 784, 817, 913, 922 i 1007. W tym miejscu należy przytoczyć treść postanowień uznanych za niedozwolone w sprawach przeciwko instytucjom edukacyjnym. Są to następujące klauzule wpisane do rejestru odpowiednio pod numerami 388, 397 i 817: „*Za sąd właściwy do rozpoznania spraw spornych strony uznają Sąd miejscowo właściwy dla Impuls School*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 22 grudnia 2004r. (sygn. akt XVII Amc 15/04), „*Wszelkie spory rozstrzygać będzie Sąd dla M. Katowic*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku SOKiK z dnia 12 stycznia 2005r. (sygn. akt XVII Amc 13/04) oraz „*Spory, które wynikną na tle wykonywania umowy będą rozstrzygane polubownie. W przypadku braku zgody co do ich rozstrzygnięcia, wszelkie spory będą rozpatrywane przez Sąd powszechny właściwy dla Krakowa – Śródmieście*”, która została uznana za niedozwoloną na mocy wyroku tego samego sądu z dnia 24 maja 2006r. (sygn. akt XVII Amc 85/05). W świetle powyższego należało stwierdzić, że przedsiębiorcy posługują się w umowach z konsumentami klauzulą wpisaną do rejestru. Przy jednoczesnym spełnieniu przesłanki naruszenia zbiorowego interesu konsumentów należało orzec, że stosują oni praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stąd orzeczono, jak w punkcie I 4 sentencji niniejszej decyzji.

II.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Aby istniała możliwość nałożenia kary pieniężnej w niniejszym trybie nie jest konieczne osiągnięcie przez przedsiębiorców zysku, gdyż z instrumentu, jakim jest kara finansowa można skorzystać nawet wówczas, gdy podmiot poniósł stratę. Okoliczności te mają jednak znaczenie przy miarkowaniu wysokości kary. Kara taka może być nałożona także bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W punktach I 1 - 4 niniejszej decyzji stwierdzono stosowanie przez przedsiębiorców czterech praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych szczegółowo powyżej. Praktyki te polegają na posługiwaniu się w umowach z konsumentami postanowieniami wzorców umowy uznanych przez SOKiK za niedozwolone. Jak wskazano we wcześniejszej części decyzji, posługiwanie się w obrocie klauzulami wpisanymi do rejestru jest zakazane.

Rejestr ten służy więc eliminowaniu z obrotu konsumenckiego postanowień, które naruszają interesy konsumentów, poprzez co pogarszają ich sytuację na rynku, godzą w ich interesy zarówno materialne, jak i niematerialne. Pamiętać trzeba, że na przedsiębiorcach spoczywa obowiązek prowadzenia działalności w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa, a także z dostosowywaniem swoich zachowań do aktualnych wymogów, w tym także wynikających z uzupełniania rejestru o kolejne klauzule abuzywne. Wbrew istniejącemu obowiązkowi zachowanie przedsiębiorców nie odpowiada bieżącym wymaganiom. Konsekwencją stosowania powyższych praktyk jest pogorszenie sytuacji konsumentów. Fakt, że kwestionowane regulacje funkcjonują w umowach rzeczywiście zawieranych z konsumentami stwarza zagrożenie, że przedsiębiorcy mogą albo dochodzić od konsumentów nadmiernie wygórowanych kwot pieniężnych, mogą domagać się spełnienia świadczeń konsumentów w sytuacji, gdy sami zostają zwolnieni z obowiązku spełnienia obowiązków ciążących na nich. Zastrzegają oni też, że ewentualne spory będą rozstrzygane przez jeden wyznaczony w umowie sąd. Fakt, że wyżej opisane praktyki są związane ze stosowaniem wzorców umownych, którymi przedsiębiorcy posługują się przy zawieraniu umów wskazuje na ustalony i długotrwały charakter ocenianych zachowań. Powyższe okoliczności uzasadniają nałożenie na przedsiębiorców kary określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przychód osiągnięty przez przedsiębiorców w 2006r. ustalono na podstawie złożonych przez nich zeznań podatkowych (dowód: karty nr 72 - 79).

Przy ustalaniu kary wzięto pod uwagę okoliczność, że przedsiębiorcy dopuścili się naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów po raz pierwszy. Jest to jedyna okoliczność łagodząca. W toku postępowania przedsiębiorcy nie podjęli bowiem żadnych działań zmierzających do zaprzestania stosowania zarzucanych im praktyk, nie wyrazili chęci dokonania stosownych zmian, a nawet nie ustosunkowali się do postawionych im zarzutów. Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorców, którzy dopuścili się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Przedsiębiorcy, jako podmioty o wieloletnim doświadczeniu, powinni wiedzieć, że określając warunki umowne nie mogą stosować klauzul uznanych przez SOKiK za abuzywne, ani w inny sposób godzić w interesy słabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci.

Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności, jak i możliwości finansowe przedsiębiorców. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestników niniejszego postępowania, tak aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka. W rozważanym przypadku należy mieć nadzieję, że orzeczona kara spełni swoją rolę wychowawczą. Mając na względzie profesjonalny charakter prowadzonej przez przedsiębiorców działalności, jak i fakt, że stosowane przez nich praktyki dotyczą szerokiego grona uczestników rynku oraz uwzględniając specyfikę usług świadczonych przez przedsiębiorców, należy stwierdzić, że nałożenie kary w niniejszym przypadku jest konieczne. Niniejsza kara powinna stanowić przestrożę dla przedsiębiorców na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, trzeba też podkreślić jej wymiar ogólny, funkcję odstraszającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

W świetle powyższych okoliczności zdecydowano o nałożeniu kary w wysokości: 1 500 zł (słownie: jednego tysiąca pięciuset złotych). Obowiązek jej zapłaty obciąża przedsiębiorców solidarnie. W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona w tej wysokości kary jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak i możliwości finansowych przedsiębiorców.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

III.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorców praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punktach I 1 - 4 sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu z uczestnikami tego postępowania. W związku z powyższym postanowiono obciążyć ww. przedsiębiorców solidarnie kosztami postępowania w wysokości 73 zł (słownie: siedemdziesięciu trzech złotych).

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach

Na postanowienie zawarte w punkcie III niniejszej decyzji, na podstawie art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479²⁸ § 1 pkt 2 k.p.c. przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia.

DYREKTOR DELEGATURY
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH

Alicja Kral